

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, la. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça Internet:
http://www.eltemps.net
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.
Redacció de València: Núria Cadenas i Víctor Mace-
da.
Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (*cap de redac-
ció*), Lluís Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Àlex Mi-
lian i Gemma Morales (*secretària de redacció*).
Redacció de Palma: Miquel Payeras.
Redacció de Perpinyà: Sebastià Girard.
Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*correcció
lingüística*), Miquel Benítez (*escàner i imatge*),
Vanessa Prieto (*maquetació i gràfics*).
Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Canís, Albert Clo-
sas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fàbia Estapé,
Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Pere Gimferrer, Manuel
S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Martí, Joan F.
Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Miquel Ramon,
Pau Viciano, Xavier Vinader.
Corresponsals: Pere Codonyan i Sebastià Girard (Ca-
talunya Nord), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles Mar-
quès (Menorca), Anna Sàez (Lleida), Toni Solanelles
(Andorra).
Col·laboradors: Gemma Aguilera (EL TEMPS d'Eco-
nomia), Antoni Albalat, Esther Aleu, Toni Pau Antic,
Albert Balanzà, Arantxa Bea, Vicent Bello, Xavier Bru
de Sala, Francesc de Paula Burguera, Bea Cabezas,
Laia Campos, Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Ro-
vira, Ferran Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jordi
Cervera, Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí
Colomines, Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies,
Jordi Finestres, Manuel Garcia, Cecília Garrigós, Josep
Gifreu, Xavier Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite
Insa, Gani Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón, Jordi
Llavina, Iban L. Llop, Josep Maria López Llaví, Josep-
Vicent Marquès, J. M. Martínez Polo, Jaume Mas-
déu, Montserrat Minobis, Alexandre Muns, Miquel-
Lluís Muntané, Gustau Munoz, Joan Nebot, Toni Payà,
Ricard Peris, Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert
de Ventós, Ferran Saez Mateu, Eduard Sanjuán, Jordi
Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes, Marc Soler, An-
toni Strubell, Jordi Tejel, Josep-Maria Terrabras, Fe-
lip Tobar, Lourdes Toledo, Matthew Tree, Xulio Ricar-
do Trigo, Manuel Valencia, Àlvar Valls, Melissa Velert,
Sergi Verger, Vicenç Villatoro, Jordi Zamora.
Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina
Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente
A. Jiménez, Salvador Llosa, Glòria Matamala, Jordi
Play, Marc Vila.
Disseny: Enric Satué.
Foto portada: Efe.

Arxiu: Jesús Prats (*fotografia*), Rosa Serrano (*docu-
mentació*).
Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Pere Ribalta (Bar-
celona). Tel.: 932 384 262.
Subscripcions: Quica Sena.
Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí
i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.
Dipòsit legal: V-853-1984.
Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap
mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic,
de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

La figura de Joan Pau II, després de gairebé vint-i-set anys de papat, ha trans-
cendit l'àmbit religiós i ha estat un dels actors internacionals més importants
dels darrers cinquanta anys. La seua mort així ho ha demostrat. Centenars de
milers de fidels desplaçats aquests dies fins a Roma i una extensa nòmina de
líders internacionals han assistit als funerals per mostrar els seus respectes cap al mà-
xim líder d'una de les religions més seguides de l'àmplia comunitat humana. El res-
pecte mostrat per líders religiosos i polítics per aquesta màxima figura del catolicisme
ha estat una de les imatges de les quals potser convindria extraure algunes conclusions:
el respecte per l'altre, creient d'una o altra religió, o pel qui no creu en cap. Les con-
viccions religioses formen part de la intimitat, del respecte a l'ésser de cada individu.
Per això mateix han sobtat les escenificacions de dol d'aquests dies fetes per institu-
cions públiques i mitjans de comunicació, també especialment en el cas dels mitjans
públics. La Unió Europea —malgrat el desencís d'alguns— no recull en el seu tractat
constitucional cap referència a les seues arrels cristianes. L'estat espanyol, per la seua
banda, és un estat aconfessional, segons consta en la seua Constitució. D'aquesta ma-
nera, doncs, cal plantejar-se per què totes les institucions públiques han optat per una
implicació tan expressiva de dol oficial per la mort del papa.

Ningú no pot discutir que la comunitat catòlica viu uns dies de dolor per la mort del
seu líder espiritual, el sant pare, un dol que cal respectar i del qual, com en tots els ca-
sos, cal ser solidaris. Precisament per aquest mateix respecte de l'àmbit privat de les
persones, el de les creences, defensat en els sistemes polítics democràtics que distin-
geixen entre institucions de govern i de religió, és molt difícil entendre les actituds vis-
tes durant aquests dies. Els dols oficials marcats per les institucions públiques (bande-
res a mig pal, minuts de silenci en les institucions públiques, etc.) poc ajuden a aquest
respecte per les creences dels individus. En primer lloc, significa que les mateixes insti-
tucions no respecten la intimitat de les persones que no tenen en la religió catòlica el
seu referent espiritual o moral. Però, en segon lloc, converteixen una opció de lliber-
tat, les creences religioses, en un terreny oficialitzat on no hi ha espai per a la diversitat
ni, per tant, per al respecte a la diferència.

Assenyalàvem també el paper dels mitjans de comunicació, especialment els públics,
en el seguiment de la mort i dels funerals del papa de Roma. Seria bo obrir una reflexió
crítica que analitzara si les informacions sobre aquest esdeveniment han estat abu-
sives o no, i fins a quin punt les informacions no han acabat esdevenint una platafor-
ma més de dol, ofegant gairebé del tot qualsevol altra visió possible del mandat de
Joan Pau II. A més, els mitjans —tots en general— s'hauran de plantejar també si la mort
d'un actor polític internacional de les característiques del papa de Roma no ha acabat
convertint-se en un simple espectacle mediàtic, absent de qualsevol altra anàlisi.

I tot això ha passat en un moment en què a l'estat espanyol governa un partit
d'esquerra. Quines haurien estat les reaccions d'alguns sectors polítics i intel·lectuals
si aquesta cobertura política i mediàtica s'haguera produït en ple mandat del PP?

Als nostres lectors

El passat 6 d'abril va morir el príncep Rainier III de Mònaco. L'aristòcrata, de vui-
tanta-un anys i cinquanta-cinc com a cap del microestat mediterrani, romania in-
gressat, des del 7 de març, al Centre Cardiorràdic del seu Principat, afectat per una
infecció broncopulmonar.

Mònaco no deixa de ser una curiositat geogràfica de la costa provençal, un petit es-
tat format per una conurbació d'1,95 km² que ha aconseguit eludir l'apetit territorial
francès. Però Mònaco és alguna cosa més, la pàtria dels Grimaldi, la família que du-
rant dècades, des del casament de Rainier III amb l'actriu nord-americana Grace
Kelly, ha omplert setmana sí setmana també les pàgines de les revistes del cor de tot
el món.

Redacció